Mihail Bica

Rănile tăcerii

Nigredo

Mihail Bica

Rănile tăcerii

ISBN 973-99246-6-2
Editura NIGREDO Arad, 2007

Mihail Bica

Rănile tăcerii

NIGREDO

„În basmul acestei lumi, un fulg de zăpadă se naşte desigur fără nici o intenţie şi poate fără de nici un rost, dar poate răcori febra unei pleoape.”

(Lucian Blaga: Din duhul eresului)

Partea I

Haiku-uri

clepsidra spartă –
nisipul se scurge
pe poza bunicii

un ţânc mă-ntreabă –
ce este curcubeul
de ce dispare

un strop de ploaie
pe oglinda lacului –
ori o lacrimă

terasa goală –
în ceaşca cu ceai verde
semiluna

moşul din cătun –
cu o pâine şi-un toiag
spre bojdeucă

elefant pe cer –
norul risipindu-se
copilul plânge

muzică celestă –
fire de păianjen
vibrează-n zefir

lacul Ursu –
lângă luna reflectată
o vâslă ruptă

mlaştina-n amurg –
de vârful trestiei
se sprijină luna

pe obrazul ei
lacrima desenează
semnul întrebării

casă-n demolare –
pe albul unui zid
pătratul ornicului

departe-i corbul –
o pană cade-n zig-zag
pe iedul ucis

livada pustie –
prin cochilii fără melci
şuieră vântul

întunecare –
departe trunchiul alb
al unui mesteacăn

melc în iarbă –
pe dâra argintie
culegătorul

ciori peste mirişti –
un cal alb se-apropie
în galop

timp ploios –
prigorii triste
pe o salcie

vântul a-ncetat –
din încreţirea lacului
răsare luna

rugă de seară –
freamătul frunzelor
de glădiţă

mişcări de trupe –
pe raniţa soldatului
un porumbel alb

nori în derivă –
pe cărarea brumată
bătrânul desculţ

pentru o clipă –
din zbuciumul norilor
soarele întreg

heleşteul –
pe cer raţele pescuiesc
mormoloci

singur în munţi –
printre frunzele de fag
tremură o stea

casă din chirpici
cu-n cuib de rândunică –
sălaşuri pustii

lebăda pe lac –
lovind cu ciocul norul
scoate un vierme

pentru o clipă
pisica-şi saltă capul –
apoi adoarme

citesc Scriptura –
o muscă rătăcită
loveşte geamul

deşi pustie
ograda-mi pare plină –
zbor de rândunea

pe lac undele
fug singure înspre mal –
pe o bancă tu

din nou foamete –
în plasa de păianjen
doar stropi de rouă

ploaia a-ncetat –
din frunză în frunză cad
ultimii stropi

tăcutul melc –
în zgomot şi-n lumină
îşi cară casa

liniştea poienii –
tropotul căprioarei
sparge visarea

privighetoarea-
un lan ce bate-n galben
cuprins de cântec

geam cu zăbrele –
pe firul nevăzut
coboară-un paing

dintr-o carte
cade-o floare presată –
lectură întreruptă

omătul proaspăt –
lângă urma lupului
o pană de corb

lac de munte-n zori –
plin de cer şi de păduri
stă netulburat

o adiere –
frunzele salciei
când albe când verzi

plouă-n pădure
prea multe salamandre
vin către mine

dangăt de clopot –
tremurând un strop de rouă
dispare-n iarbă

ninge abundent –
singurul fapt curat
al acestui an

pe-un mal nisipos
salcia înclinată
oglindită-n râu

primavară ciudată –
în loc de fluturi
frunze uscate

în miez de noapte –
cu luna plină în geam
citesc Scriptura

busolă UE –
în loc de nord arată
un euro

Pădurea (secvenţă haiku)

pierdut în codru –
un tril celest mă poartă
înspre luminiş

puieţi de molid
înfofoliţi în nămeţi –
codrul în faşă

liniştea pădurii –
doar sunetul metalic
al frunzelor căzând

Umbre (secvenţă haiku)

pe vechiul drum nimeni –
doar umbra alungită
a plopului răzleţ

bătrân singur –
cu bastonul îşi trasează
conturul umbrei

ninge peste umbra mea –
pe gene fulgii
se schimbă-n lacrimi

atât de singur –
o rază de soare
îmi naşte umbra

către amurg –
umbra mea se întinde
aproape de schit

pe arătură –
boul desjugat
îşi trage umbra

dimineaţă cu soare –
copilul fuge
să-şi prindă umbra

prima ninsoare –
cu umbra-i de leoaică
pisica la vânat

livada-n floare –
un moş îşi leagă umbra
cu-n lanţ de păpădii

în casa goală –
umbra plopului
şi luna-ntr-o găleată

octombrie –
de acum orice frunză
cu umbra ei

ogorul încins –
bătrânul gârbov
îşi prăşeşte umbra

fulgul de nea –
întâlnindu-şi umbra
pe-oglinda gheţii

umbra norului
mângâie doar un moment
mărul înflorit

zi caniculară –
freamătul frunzelor de fag
sparge umbra

Primăvara (secvenţă haiku)

ploaie de april –
rătăcită printre stropi
petala de prun

amurg de mai –
florile castanului
luminează banca

o viorea singură –
ca să n-o tulbur
o privesc pe- ascuns

cântecul cucului
tot mai departe –
dintr-o dată ploaia

privighetoarea –
cad stropi de răşină
din grinda nouă

casă-n ruină –
liliacul în floare
ca altădată

gard dărăpănat –
pavăză viorelelor
acestui prier

arbore tăiat –
din cioată încă urcă
zadarnic seva

urma ursului –
sălaş ghiocelului
în omătul vechi

livada-n floare –
lumina lunii-ntârzie
pe mărul uscat

soare de prier –
plugarul învăluit-
de-aburii brazdei

gară pustie –
prin fereastra murdară
mărul înflorit

mierla a zburat –
doar trilul mai răsună
pe mărul înflorit

un strop de rouă
pe-o petală de lalea –
atât doar atât

pe ceasul floral
minutarul arată –
nu-mă-uita

Vara (secvenţă haiku)

jurnal în gând –
niciun cuvânt scris
despre această vară

stelele sclipesc
în ritmul cântecului
greierului

vară toridă –
nebunul suflă-n soare
să-l răcorească

stea căzătoare
peste cătunul pierdut –
singura veste

noaptea-n poiană –
luminat de-un licurici
drumul melcului

Toamnă (secvenţă haiku)

pe pomul golaş
bătut de vânt şi ploaie –
un ultim măr roş

lacul din codru –
frunza de paltin cade
pe steaua zorilor

gutui desfrunzit –
printre fructe aurii
un cap de fetişcană

din magnolie
ultima frunză cade
pe cuibul pustiu

arborii golaşi –
o frunză se leagănă
pe-un fir de paing

pe cer nici un nor –
plouă încontinuu
cu nuci şi frunze

o frunză în vânt
în jur niciun arbore –
septembrie

toamnă târzie –
o frunză verde încă
pe pomul golaş

Iarna (secvenţă haiku)

în cuibul pustiu
fulgii de nea zămislesc
trupul egretei

cerşetorul orb –
în pălăria-i goală
cad fulgi de omăt

iarba verde
prinsă în gheaţă –
ninsoarea le-acoperă

în prelungirea
acului de pin –
fir subţire de gheaţă

după vifor –
omul de zăpadă
în straie noi

iarnă grea –
o mână tremurândă
ia pâinea vrabiei

vânt şfichiuitor –
pe crusta zăpezii
frunza chircită

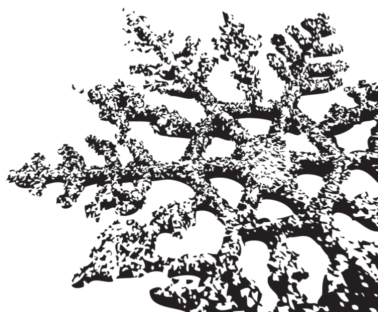

viscol în codru –
învelit de iederă –
trunchiul de gorun

noapte de iarnă –
între omăt şi stele
dangăt de clopot

nici cer nici pământ –
doar dansul fulgilor
oriunde priveşti

final de gerar –
pe pomul singuratic
frunza necăzută

vifor în codru –
în bobul de răşină
doarme furnica

Partea a II-a

Poeme

Paralelă

precum cu
apa
îmi potolesc
setea
şi-mi spăl
trupul
la fel
îmi hrănesc
sufletul
şi-l spăl
cu cartea
de cele
multe mizerii
cotidiene

Căutare

De ani de zile
disec sămânţa
în căutarea florii:
nu o găsesc...

De oboseală,
închid ochii
pentru o clipă
de răgaz:
dintr-o dată floarea!

Plămădirea femeii

Pentru zămislirea femeii
este absolută nevoie
a se lua câte puţin
din: mândreţea
splendoarea şi strălucirea
unei magnolii...

La acestea obligatoriu
se vor adăuga
după gust:
câteva triluri de privighetoare
(pot fi şi de ciocârlie!)

Amestecul rezultat
se presară atent
delicat
cu câteva culori
ale curcubeului
ori cu mici fragmente
de petale de flori de câmp
culese înainte ca roua
să se fi ridicat
de pe imaş...

Se lasă totul
la înmuiat câteva ore
în unduirea valurilor

...Se mai pun:
blândeţea mielului pascal
şi vicleşugul vulpii
năpârlită a doua oară

După cinci minute
de foc molcom
se prefiră cât încape:
capricii din nori
primăvăratici
combinate cu nestatornicie
de aversă
din plină lună a lui cuptor

...Femeia astfel plămădită
este tocmai bună
de măritat!

Regăsire

Privesc
splendoarea
irizatei
picături de rouă
până când
subit
dispare

alarmat
o caut
în râu
în lac
în aburi
în ceaţă
în nori o caut
zadarnică trudă

întâmplător
seara o revăd
ascunsă
pe o petală
a roşului trandafir
pe care o dăruiesc
iubitei

Dor

Aş vrea
ca între sufletul tău
şi al meu
să unduiască
o veşnică
mare albastră
peste care
să danseze
lin
adierile cerurilor
senine

Dilema (variantă)

După ce făuri bărbatul
Creatorul epuiză
materialul necesar
zămislirii femeii...

Îndelung cugetând
se hotărî să ia
de la lună
plutirea-i lină
apoi
împrumută
de la firul ierbii
tremuru-i gingaş
de la firul
de trestie
înalta-i supleţe
frăgezimea florilor
a frunzelor
clipitul
ochilor de căprioară
strălucirea veselă
a razei de soare
temerea pasării
dulceţea mierii
şi duritatea diamantului
neîndurarea tigrului
lumina caldă
a focului

răceala omătului
ciripitul gaiţei făţărnicia-i

...şi când toate astea
fură adunate
plămădi din ele
femeia
dăruind-o bărbatului

Beatitudine

...era atât de fericit
trăia printre flori
şi se încânta
cu muzică
şi poezie!

Sunt

Sunt ploaie
vânt
şi pasăre
pârâu arbore
potecă
şi uneori
furtună
apoi
lumină
şi întuneric
zăpadă
şi gheaţă
fir de iarbă
bob de rouă
petală de cireş sunt
căzută pe luciul
lunii
din oglinda lacului
încremenit

Coviltir de stele

În zăpuşeala nopţii
miezului de vară
aleg căpiţa de fân
cu flori sălbatice
ca pernă
şi dorm
sub uriaşul
coviltir de stele
îngânat de
concertul extraordinar
al unui greier

Interogaţii

Unde se duc
ploile
fluviile
zăpezile
păsările singuratice
unde se duc

pruncii
bătrânii
vânturile
zilele şi nopţile
unde se duc

frunzele şi florile
zgomotul şi liniştea
unde...

strigătul
apoi ecoul
lumina
şi întunericul

unde se duc

stau pe buza
prăpastiei
şi mă întreb
unde se duc
unde mă duc...

Cercuri

mă-nvârt
în jurul tău
în cercuri
tot mai mari
abia simţindu-te
abia văzându-te
abia auzindu-te
abia închipuindu-te
abia...

Lepădarea de lume

Mi-e sufletul
o mare bântuită
de necontenite
vânturi...

Tânjesc
după liniştea
mării
din porturi

după însingurare
şi lepădare
de lume

după un loc
în care să nu fie
atâtea scârbe lumeşti
dureri şi griji
primejdii şi uneltiri
gelozii şi invidii
...şi nici chiar dragoste trupească

să fie oare
potrivitul loc
singurătatea
smălţuită
de florile pustiei
locuită doar de Dumnezeu?

Mariaj

"Nu este bine ca omul să fie singur;
am să fac un ajutor potrivit pentru el"
(Facerea: 2.18)

Din ţărână frământată
Creatorul plămădi
bărbatul...

suflare de viaţă
îi insuflă în nări
viaţă dând ţărânii
făurind un suflet viu:
Adam

După o scurtă vreme însă
Adam
suprema plăsmuire
a Domnului
a început să...fisureze
să se sfărâme
provocând neliniştea Tatălui!

Dar Providenţa
lesne găsi remediul
astfel
luă puţină apă

în care frământă
din nou
ţărâna

Acestei ape
în Adam pătrunsă
Eva îi fu numele...

În felul acesta
viaţa lui Adam
prin salvatoarea
participare
a Evei
tinde să devină
deplină
împlinită
perenă

Strădanii

Pe strâmta
cărare
încerc
în fiecare zi
să părăsesc
valea îngustă
năzuind
să urc
pe culmi
pentru
a descoperi
nemărginite
zări

Pierderi

mai întâi
am pierdut
strălucirea
stropului de rouă
după aceea
umbra mirifică
a unei frunze
după care
fuga păianjenului
apoi
şi luciul băltoacei
îl pierdui

mă zbat
aprig
să câştig
clipa cea de aur
clipa prezentă
...în van

Contopire

fulgi imaculaţi
cad oblic
în băltoaca
murdară
în van
încercând
să o evite

îmbrăţişaţi apoi
de sora lor
apa
oglindesc împreună
o boltă cenuşie
de unde au venit
şi înspre care năzuiesc
aşteptând sosirea
razelor de soare
salvatoare

Viaţa (Adevărul sacru al suferinţei)

Aşteptări
speranţe transformate
în crunte dezamăgiri
cascade
de amărăciuni
suferinţe
griji
şi lacrimi

...de fapt
viaţa

Luna

liliacul
în floare
zâmbeşte
la trilul
privighetorii...

mai către seară
luna
voalându-şi faţa
cu un nor diafan
priveşte
perechea îmbrăţişată
de sub poarta
învăluită
în flori de liliac

Declin

anotimp
al graţiei
fragile
vremea declinului

cu flori săltându-şi
pentru ultima
dată
efemera lor
frumuseţe
privind
la rândunelele
ce pleacă

insecte
îngropându-se
în pământul pădurii
care-şi schimbă
veşmântul
din verde crud
în tonuri
degrade

...toamnă...
a desfrunzirii
a nudităţii
a destrămării

Slove

gânduri
sentimente
bat cu pumnul
în sufletul meu

le caut
cuvinte...

Schimbarea

în universul
în care
doar schimbarea
este neschimbătoare
ce rost mai au
straduinţe ambiţii
dorinţa de putere
de avere şi de faimă

atunci când
sortit pieirii
este totul

egali sunt toţi
săraci
bogaţi
norocoşi şi ghinionişti
nătângi sau înţelepţi

în van
e faima
râvna
desfătarea

Ecou

Un tunet
vorbeşte
cu muntele
şi muntele-i
răspunde...

Teroarea impermanenţei

laleua roşie
clătinată de vânt
işi leapădă
toate petalele
pe verdele crud
al ierbii mohorâte

de negru-i
pistil
se sprijină
cerul zdrenţuit
sub care
răsună
cântecul cucului

tot mai departe

apoi
ploaia...

Neaua

acolo unde
nici frunzele
nu cad
şi nici fulgii
de zăpada
doar ploaia
ploaia...

acolo
mi-e dor
să plec
să nu mai vin

dar
fulgii de zăpadă
imaculatele
imponderabile
doar ele
mă reţin...

Refulări

oameni
care îşi fac
griji

pentru lumea
de aici
prezentă

alţii
pentru lumea
de apoi

reprimându-şi
aproape tot
din ceea ce

existenţa
ne oferă
doar o singură dată

numai în vise
răbufnind
câteodată

sentimente
atât de umane
refulate

metodic
sistematic
tenace

Între lut şi absolut

Omul
existenţă efemeră
plămădită

din lut
şi din sete de
absolut

sfâşiat
de aceste două
extreme

în tot decursul
unei perioade de timp
numită viaţă

sfârtecat
încontinuu
de cele două forţe

ea
biata fiinţă
fragilă

nerezistând
teribilei tensiuni
cedează

sucombând
în favoarea
gliei

în urma lui
rămânând
doar

un atât
de trist
zbucium zadarnic

Aşteptare

ieşiţi
din vară
arborii amorţesc
adorm încet
scăpându-şi
frunzele
încărcate
grele
de mirifice culori

rămân
ramurile
pustiite
în aşteptarea
mângâierii
fulgilor
de nea
care or
să vină

Scop

neînotând
ignor malurile

mă las
în voia curentului

având ca unic ţel

plutirea

întâlnirea cu oceanul

Mirifica inocenţă

Nu-mi distrugeţi
bucuria
de a vedea
de a simţi şi-auzi
explicându-mi
conexiuni şi fundamente
spărgând
vraja simplă
a florilor
a cântecului de păsări
a zborului planat

lăsaţi-mi simplitatea
candoarea a tot
ce mă-nconjoară
în mirifica lor
inocenţă

Mit spulberat

în cutia Pandorei
unde am fost învăţat
să-mi caut nădejdea
prin noianul de rele
urâturi minciuni hoţii
crime promiscuităţii
desfrâu huzur şi lacrimi
am dat de fund
nicio speranţă

în astă lume
minciuni
adevăruri
minciuni
se succed
ca foile de ceapă

foi putrede
fetide
insuportabile

Exerciţiu de seninătate

Moto: Veniţi voi înşivă deoparte,
în loc pustiu, odihniţi-vă puţin
(Evanghelia după Marcu, 6:31)

stau singur
pe-o margine
de codru
atent
liniştea ascultându-i

totul
e într-o aparentă
nemişcare

dar
ce poate fi
mai fals

în tihna
dumbravei
văd seva urcând
în coronamentul

căruntului gorun
uite-un
fluture catifelat
zburând
către-o zâmbitoare
lumânărică
un bondar se-aşază
pe-o firavă campanulă
cu albastrele-i petale
desfăcute
aşteptând în van
tandra albină
infidelă
plecată nepăsătoare
spre o zveltă
romaniţă

o gaiţă şugubeaţă
ştiutoare a nouă limbi
trece-n zbor
salutându-mă
de astă dată
în grai de stancă

o blândă adiere
naşte-o muzică
discretă
acompaniată
de croncănitul
unui corb nevăzut

apoi
un graur
un piţigoi

şi iarăşi
linişte profundă
învăluitoare

în astă
verde catedrală
petrece-se
tot timpul
un fapt mirific
palpitant

în chip modest
în armonie
şi-n tăcere

pe-un drum
nu departe
aleargă neîncetat
(oare unde şi de ce)
zgomotoase vehicule

mândră
pădurea seculară

stă
falnică şi răbdătoare
mereu
pe-acelaşi loc

doar din când
în când
o aud
oftând parcă

e nedumerită

sunt nedumerit

de ce
oare
atâta inutilă grabă
şi atât de multă zarvă

se întreabă

ma întreb

Cuvinte...

Moto: De când moartea apare fiecăruia
ca un sfârşit absolut, toată lumea scrie...
(Cioran)

miracolul literei scrise
al firavei litere scrijelite
cu creionul
pixul briceagul
ori cu alt instrument
având putinţa de a supravieţui
autorului

un a un e un c
un i ori chiar şi un punct
trăind sute de ani
pe când
trufaşul autor...

punctul
litera
cuvântul
ca un strigăt de disperare
de neputinţă
a omului
conştient sau inconştient
că ceea ce făureşte
îi va dăinui lui
puternicului-neputincios

mai trecător
mai pieritor decât un semn grafic
aşternut pe un maculator
cu file îngălbenite

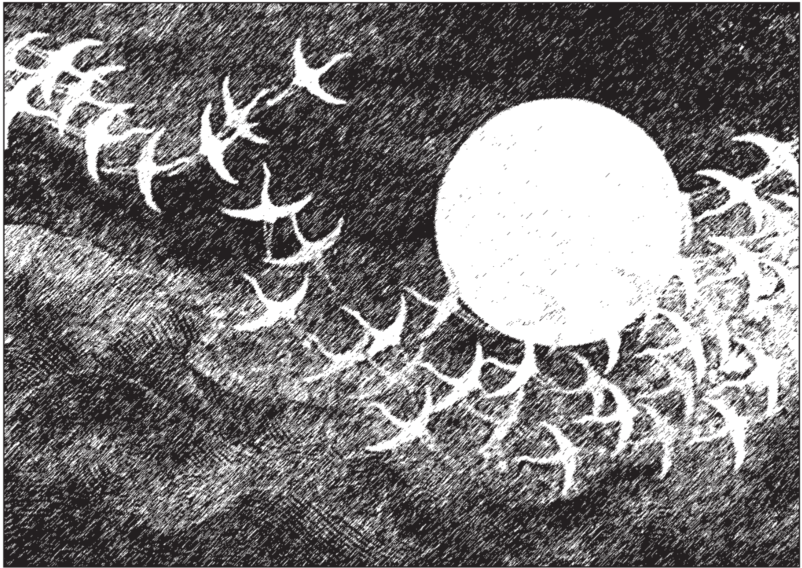
Final de septembrie

ivit sunt
pe astă lume
la final de răpciune
când
frunze
şi aripi de păsări
cad în neştire
pe sânul muşcat
al toamnei

în această lună
am supt
prima melancolie
cu ochii la cer
şi urechile pline
de foşnetul metalic
al adormitelor frunze

uscate de arşiţe

stârnite de vânturi reci...

Dorinţă

pământule
plinule
de noi

mai dăinuie

ne-ngăduie

o primăvară
cu-n cântec
de cuc
pe-o petală
de măr
purtată de vânt

Nelinişte

privesc arborii
firul ierbii
şi mieii păscând

câtă detaşare
linişte
şi relaxare
în comparaţie
cu cel care
îi vede

arbore să fiu
aş vrea
cu iarbă fragedă
în preajma-mi
pe care
un solitar miel alb
s-o pască în tihnă

şi peste toate
să adie lin
uşure
zefirul de florar

Anotimpuri

Venit-am într-o toamnă...

când seva
coboară în rădăcinile
acoperite de frunze
adormite
în legănări arămii
ruginii
atotveştejitoare

când
rândunelele înnegresc
albele turnuri de biserici
şi-ncovoaie firele de telegraf
cu cernitele lor trupuri
pregătindu-se pentru
marea călătorie
zburătăcind năprasnic
până la bătrânii nouri
străvezii
subţiaţi de vânturi
de răpciune

pe-o frunză pribeagă
obosită şi palã
voi să plec şi eu

pe neştiute căi
dincolo de rădăcini
de seve
şi de tomnatice nori

departe de zgomote
de zădărnicii
de uri şi de invidii

într-o lume
necunoscută
cotropită
de adânci
linişti albastre

cei care
mă veţi căuta
găsi-mă-veţi

primăvara
într-o viorea

vara
într-un strop de ploaie

iară toamna
în frunza roşie de arţar

iarna
iarna nu mă mai căutaţi

fi-voi însuşi frigul

Parada clipelor

În viaţă
fiecare clipă
e unică

fiind
în acelaşi timp
prima şi ultima

orele ne macină
clipa
ne ucide

chiar dacă
pieirea ne prezice
un imens viitor

săvârşirea
(cu toate că o ştim nu credem că ni se va întâmpla)
ar trebui să ne ajute
să luăm timpul în serios
aminte aducându-ne
că sfârşitul începe
din chiar prima clipă

… … … …

nu-i clipa
prezentă
cu cea care a fost

nu-i omul
de faţă
cu cel ce era

totul se schimbă
schimbare e totul
aşa-i posibil viitorul

... ...

un dus
fără întors
se conturează

în fiecare zi
care trece
apropiindu-ne...

Urme...

(Lui Y.)

obositele urme
ale paşilor noştri
de pe ţărmul de mare
cu ape veşnic învolburate
pline sunt
de ţipete de pescăruşi
şi de vase naufragiate

ele ne caută disperate
scrijelind tencuieli
de case părăginite
adunând
fire de nisip
de furtuni aduse

uitând să privească
în două scoici
ştirbite de paşi nepăsători
în care noi doi
ne ascundem
de atâta amar de vreme

Mesaj

Moto: De ce îl căutaţi pe cel viu între cei morţi?
(Ev. după Luca, 2:45)

De ce
ai venit
şi eşti trist
şi mă cauţi
printre movile
de pământ
străjuite de reci
pietre scrise

cum poţi să crezi
că eu m-aş afla
aici
în acest loc
trist
rece apăsător
şi sumbru

convins să fii
că alături sunt de tine
şi de toţi cei pe care
i-am iubit

acum iubindu-vă şi mai mult
în veacul vecilor

Catedrala

Mă întrebi
de cea mai mare
bucurie a vieţii

cu grabă îţi răspund
fără ezitare
dragostea

iubirea-i atotschimbătoare

dimineaţa
devine o splendoare

soarele după-amiezii
străluceşte radios

chiar dacă pe cer
el nu se vede

tot ceea ce facem
fără iubire
timp pierdut înseamnă că este

ce din iubire însă făptuim
este eternitatea regăsită

cel mai mic gest
din iubire săvârşit
mai mare-i
decât imensa catedrală

Aripi lăuntrice

câdva
voi fi fost
înger

presupun –
nu sunt
chiar sigur

şi asta pentru că odată
ea punându-şi urechea
pe pieptul meu

afirmă
şoptind ca pentru sine
cu privirea aţintită spre cer

aud
cum aripile tale
lăuntrice

bat ritmat
încercând să te ridice
din locul în care ai coborât

Milos, cerul...

milos
cerul acoperă
cu zăpadă

tot ceea ce
noi oamenii
pângărim cu nepăsare

...oricum
nu am prididi
s-aşternem

atâta alb
imaculat
pur şi rece

Cuprins

Partea I, Haiku-uri

Partea a II-a, Poeme

Ilustraţia, coperta, tehnoredactarea: Rodica Simu

Cules 16.11.2007. Bun de tipar: 21.11.2007
Apărut: Decembrie 2007. Hârtie 80 g/m^2. Format 610 x 860 /16.
Coli de tipar: 9. Broşate

Tipar executat la tipografia Poudique, Arad
Tel. 0257/280 167

Mihail Bica

Silvicultor.

Membru al Societăţii Române de Haiku din Bucureşti, precum şi al Societăţii de Haiku din Constanţa.

Debut editorial:
Clepsidra spartă (plachetă),
Editura Ambasador, Târgu-Mureş, 1999

Publică în:
„Cuvântul liber" (proză scurtă) – cotidian din Târgu-Mureş.
„Târnava" (micropoeme şi haiku-uri) – revistă de cultură şi artă din Târgu-Mureş.
„Albatros" (haiku-uri) – revista Societăţii de Haiku din Constanţa.
„Haiku" – revistă de interferenţe culturale româno-japoneze din Bucureşti (haiku-uri).

Prezent în antologii:
Antologia de haiku – Constanţa, 2001
Bucurii efemere – Târgu-Mureş, 2002
Aroma de nea – Editura Ardealul, Târgu-Mureş, 2003
Salutându-l pe Basho – Cartea Festivalului Mondial de haiku: Mamaia, 2005 – Editura Boldaş, Constanţa.

„Nu poţi găsi nicăieri poezie, dacă nu o ai în tine." (Joubert)

ISBN: 973–99246–6–2

